

τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρει εἰς τὴν Μεγαλειότητά σας ὅτι ἔχετε τὴν τιμὴν νὰ ἔχετε κατὰ τὴν παρούσαν ὥραν εἰς τὴν ἐξουσίαν σας τὸ πρῶτον ἄλογον τοῦ κόσμου, δηλαδὴ τὸ τελευταῖον ἄλογον τὸ ὁποῖον ἀνέστη ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολεὼν. . . »

— Ἀληθινά; ἀνέκραξε Κάρολος ὁ Ι', ἐκστατικός.

— Καὶ, βασιλεῦ, ἐνόμιξα ὅτι σὺς τὸ εἶχες εἰπεῖ ὁ μακαρίτης μαρτίων Βερνόν.

— Σὲ βεβαιῶνω ὅτι δὲν μὲ εἶπε κανεὶς τίποτε. Πῶς! νὰ ἔχω δεκατέσσαρας χρόνους τὸ τελευταῖον ἄλογον τοῦ Βοναπάρτου, καὶ νὰ μὴν τὸ ἤξεύρω! Παράδοξον! Πλὴν σὺ, δοῦξ, τὸ γνωρίζεις, τὸ εἶδες πολλάκις.

— Καὶ, βασιλεῦ, καὶ τὸ ἀνέστη μάλιστα.

— Περιπατεῖ ἀκόμη καλῶς.

— Ὡς ἂν ἦτον ἔξ χρόνων.

— Λοιπὸν, θέλω νὰ μὲ τὸ φέρουν αὐριοῦ εἰς Σαιν-Κλοῦ: θὰ τὸ ἀναβῶ καὶ ἐγὼ, καὶ νὰ φροντίσῃς, φίλτατέ μου δοῦξ, νὰ τὸ περιποιηθῶται ὅσον ἐνδέχεται καλῶς. Ἐν τούτῳ ἂς ἰδῶμεν τί ζητεῖ ὁ πρῶτος ἱπποκόμος.

Ὁ δὲ Κ. Πολιμιάκ ἐπανέλαβε τὴν ἀνάγνωσιν.

« . . . Ἐφερὲ τὸν αὐτοκράτορα εἰς Βατερλώ ὁ νομαζέται Ἀκακίαν ἐφόδῃ καλλίστα ἀφοῦ ἔμεινεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Μεγαλειότητός σας, καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος κατ' αὐτοῦ. Ἐμαθα ὅμως ὅτι μὲ ὁλοὺς αὐτοὺς τοὺς τίτλους τῆς εὐγενείας του, θὰ τὸ πωλήσουν ὅμαυ μὲ πολλὰ ἄλλα ἄλογα πῶν ἱπποστασιῶν τῆς Μεγαλειότητός σας, καὶ ὅτι τρέχει κίνδυνος νὰ ὑπάρῃ ν' ἀποβάνῃ σύρην κανὲν παλαίωμαζον.

» Διὰ τοῦτο, βασιλεῦ, τολμῶ νὰ παρακαλέσω τὴν Μεγαλειότητά σας νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν αἰτίαν καὶ τὰς ὑπηρεσίας τῆς Ἀκακίας, καὶ νὰ διατάξῃ νὰ δοθῇ εἰς αὐτὴν ἡ ἀδεία νὰ τελειώσῃ τὰς ἡμέρας τῆς εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Κροστόλ.

» Μένω, τῆς ὑμετέρας Μεγαλειότητος κτλ.

» ΠΕΤΡΟΣ ΚΟΛΛΩ,

πρῶτον μὲν ἱπποκόμος τῶν αὐτοκρατορικῶν καὶ βασιλικῶν ἱπποστασιῶν, νῦν δὲ ἀμαξήλατος παμφορεῖων. »

Ὁ βασιλεὺς ἤκουσε μὲ πολλὴν προσοχὴν τὴν ἀναφορὰν ταύτην τῆς ὁποίας φράσεις τινὲς ἐκίνησαν τὴν γέλωτά του.

— Ὅχι βέβαια, ἀνέκραξε, τὸ ἄλογον αὐτὸ δὲν θὰ διαχθῇ ἀπὸ τὰ ἱπποστάσιά μου. Θέλω καὶ ἀπαίτῶ νὰ μείνῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου καὶ νὰ τὸ ἐπιμελοῦνται καὶ ἐνίοτε ἰσως θὰ τὸ ἀναβῶναι. Ὅσον δὲ διὰ τὸν ἀρχαῖον αὐτὸν ὑπηρετὴν τοῦ Βοναπάρτου, τί νὰ κάμω δι' αὐτόν;

Καὶ σκεφθεὶς ὀλίγον, εἶπε.

— Σὲ παραγγέλλω, Κ. δοῦξ, νὰ περισθῇς τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας περὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, εἴαν λαμβάνῃ σύνταξιν ἀπὸ τὸ ταμεῖόν μου, ἂς τὸν δώσουν ἑκατὸν τάλληρα· εἴαν δὲ δὲν λαμβάνῃ τίποτε, νὰ εἰπῇς εἰς τὸν ὑπουργὸν νὰ τὸν ἐγγράψῃ διὰ σύνταξιν πενήντα τάλληρων.

— Βασιλεῦ, θὰ ἐκπληρωθοῦν αἱ διαταγαὶ τῆς Μεγαλειότητός σας.

— Πρὸ πάντων μὴ λησμονήτης ν' ἀποκριθῇς αὐριον εἰς τὴν ἀναφορὰν τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου, καὶ νὰ τὸν καθυσηχάσῃς διὰ τὴν τύχην τοῦ ἄλλου διὰ τὸ ὁποῖον φροντίζει τόσον, καὶ δικαίως. Ὁμολόγησε, δοῦξ, ὅτι ὁ Θεὸς μ' ἐφώτισε, καὶ σὲ εἶπα νὰ ἀναγνώσῃς τὴν ἀναφορὰν διαφορετικὰ τὸ τελευταῖον ἄλογον τοῦ Βοναπάρτου θὰ ἐπωλεῖτο ἰσως, καὶ ὁ πρῶτος ἱπποκόμος θὰ ἦτον ἀπαρηγόρητος.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς Σαιν-Κλοῦ ὁ βασιλεὺς ἦτο εἰς ἄκρον εὐθυμίας, καὶ ἔλεγεν εἰς τοὺς ἀδελφούς του τὸ ἀγαθὸν τοῦ συνάντημα· ἀποταθεὶς δὲ καὶ πρὸς τὸν στρατηγὸν Δερράν ἕνα τῶν πρῶτων ἱπποκόμων του.

— Ἡξεύρεις, στρατηγέ, ἠρώτησε γελῶν, τί ἀπέγινε τὸ ἄλογον τὸ ὁποῖον ἀνέβαινεν ὁ Βοναπάρτης εἰς Βατερλώ;

— Πιθανόν, βασιλεῦ, νὰ μὴν ὑπάρχῃ πλέον.

— Λοιπὸν μάλιστα, στρατηγέ, ὅτι εἶναι εἰς τὰ ἱπποστάσιά μου, καὶ πῆγαινε νὰ τὸ ἰδῇς.

Ἀπὸ τῶν ἡμέρας ταύλας, ἐγένετο λόγος εἰς τὴν αἰκὴν διὰ τὴν Ἀκακίαν, ἥτις ἀπέφυγε τὸ ὄνειδος τῆς δημοπρατίας διὰ τῆς παραδοῖον συστάσεως τοῦ Πέτρου Κολλώ. Ὅλοι ἤθελον νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἀναφορὰν του, τῆς ὁποίας μέγας ἀκμήδες ἀντιγράφων ἐκυκλοφόρει, καὶ ἐπὶ ἕνα μῆνα ἐπισκέποντο οἱ περιεργοὶ τὰ βασιλικὰ ἱπποστάσια.

Ὁ δὲ Κάρολος Ι' ἀνέστη πολλάκις τὴν Ἀκακίαν, εὐχαριστήσας καὶ πολλάκις ἐρώτα περὶ αὐτῆς.

Ἀλλὰ φεῖ! θύελλα νέας ἐπαναστάσεως ἐμνήσθη περὶ τὸ αὐλὸν ὅπου ὁ τελευταῖος ἵππος τοῦ Ναπολέοντος ἐτελείετο τὸ στάδιόν του, προσηλυτῶμενος ἀπὸ εὐδοξον ἀλάλησιν.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

## ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Ἐκ τῆς περιηγήσεως τοῦ Washington Irving  
εἰς Newstead Abbey πατρὸς Ἐκκεν  
τοῦ Λόρδου Βέρουος.

—ο—

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἰδε σελίδ. ΡΘ').

Ἐν τινι ἡμερολογίῳ περιγράφει ὁ ἡμέτερος βάρδος τὰς ἐντυπώσεις του μετὰ τὴν ἐκ τῆς ἀνισλαίας ἐπαύλειος ἀναχώρησιν. Φθάσας εἰς τὴν κρυφὴν λόφου ὅθεν κατεφαίνετο ἡ ἐπαυλις, ἐστῆ μάτησε τὸν ἵππον, καὶ στραφεὶς πρὸς τὰ ὀπίσω ἐθεώρει μετὰ πόθου καὶ τρυφερότητος τοὺς πρὸ τοῦ οἴκου κήπους, καὶ διελογίζετο τὴν προσφιλεῖ ἐγκατοικὸν δέσποιναν. Μετὰ ταῦτα πεισθεὶς ὅτι ἡ νέα

Μαρία δὲν ἠδύνατό ποτε νὰ γείνη ἰδική του, ἀνένηθεν ἐκ τῆς ὄνειροπολήσεως, ἐπληξε τὰ πλευρὰ τοῦ ἵππου καὶ ἐρρίφθη πρὸς τὰ πρόσω, ὡς εἰάν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ ὀπίσθεν αὐτοῦ τὴν ὀδυνηρὰν σκέψιν.

Καὶ ὅμως, παρὰ τὴν βεβαιώσιν του εἰς τοὺς τελευταίους προμνησθέντας στίχους, ἐπισκέφθη καὶ αὖτις τὴν ἀνεσλαίαν ἐπαυλὶν μετὰ παρέλευσιν χρόνων πολλῶν, εἰς τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων μετέβη εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, διεταράχθη ὑπὸ θορυβωδῶν παθῶν καὶ ἡσθάνθη τὴν ἐπιρροὴν καὶ ἁλλίων θελητῶν· ἡ κυρία Σάουερθ ὁμοίως κατέστη σύζυγος καὶ μήτηρ, καὶ ὁ Βύρων, κατὰ πρόσκλησιν τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἐγευμάτισεν εἰς τὸν ἀνεσλαῖον οἶκον. Οὕτω λοιπὸν ἀπῆντησεν ἐκ νέου τὸ ἀντικείμενον τῆς νεαρᾶς ἀγάπης του ἐντὸς τῶν αὐτῶν κήπων, οὗς, ὡς λέγει, τὰ μειδιάματά της μετεμόρφον ἄλλοτε εἰς ἀληθὴ παραδείσον. Ἀλλ' ἡ σκηνὴ μετελλάγη ὀλίγον. Ἐξενίσθη εἰς τὸν αὐτὸν θάλαμον, ἐνθα ἠκροῶτο τὴν μελωδίαν τῆς φωνῆς της· τὰ αὐτὰ μουσικὰ ὄργανα ὑπῆρχον, ὁ αὐτὸς ἀνθόφυτος κήπος ἐφαίνετο ὑπὸ τὰ παράθυρα, καὶ οἱ περίπατοι εἰς οὗς ἐπλανᾶτο μετὰ τῆς φίλης τῶν νεαρῶν του χρόνων. Δυναμέθῃ λοιπὸν νὰ θαυμάσωμεν, εἰάν ἐν μέσῳ τῶσων ἀναμνήσεων, ἅς τὰ πάντα ἐξύπνιζον εἰς τὴν μνήμην του, τὸ ἀγαπητὸν αἰσθημα τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀνέδλωσεν εἰς τὴν καρδίαν του; Καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐταράχθη αἰσθανθεὶς τὴν ἀνανέωσιν τῶν αἰσθημάτων ἐκείνων, ἀλλ' εἶχεν ἤδη ἀποδῆ κύριος ἑαυτοῦ. Ἡ σταθερότης του ὅμως τὸν ὑπέβαλεν εἰς νέαν δοκιμασίαν, διότι ἐνῶ ἐκάθητο παρὰ τὴν νέαν δέσποιναν, ἡ μικρὰ κόρη της ἐκοιμήθη εἰς τὸν θάλαμον. Ἡ θέα τοῦ κορασίου τὸν ἐξέπληξε, καὶ διέλυσε τὰς τελευταίας ὄνειροπολήσεις τοῦ παρελθόντος· ὁ αὐτὸς ποιητὴς ἐξωμολογῆ· ἡ μετὰ ταῦτα, λέγων, ὅτι ἡ ἔκφρασις τῆς αἰφνιδίας ἐκείνης συγκινήσεως, ἐν τῷ Ὀκείρῳ, ἀπέβη εἰς αὐτὸν δυσχερεστάτη.

Ἡ ἐντὸς τοῦ στήθους του βράζουσα πάλιν τῶν αἰσθημάτων, διαρκούσης τῆς φιλικῆς ἀλλ' ὀδυνηρᾶς καὶ ταραχώδους ἐπισκέψεως, περιγράφονται παθητικῶς εἰς στροφάς, ἅς μετὰ ταῦτα ἔγραψε. Τὸ ὄνομα τῆς παλαιᾶς φίλης δὲν ἀναφέρεται, ἀλλὰ τίς δὲν μαντεύει, ὅτι ἡ μελωδικὴ ἑλπνευσις ἀπευθύνεται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς τὴν καρδίαν ἐκείνης τῆς ἀνεσλαίας κυρίας.

« Εἶς' εὐτυχίης! αἰσθάνουαι ὅτι κ' ἐγὼ ὁμοίως  
Τὴν εὐτυχίαν ὤφειλον νὰ ἔχω σύντροφόν μου.  
Ἐν μέσῳ τέρψεων περὶ ὃ ἡσυχία σου βίος,  
Ὡς ἦτο τοῦτο πάντοτε πρὸς σέ· τὸ ὄνειρόν μου.

« Ὅπως ἐκτείνουσα τὰ τέκνον σου, κυρία  
Πληρὴ μ' ἐφάνη μέλλουσα νὰ ἔκραγῃ ἐντός μου.  
Ἀλλ' ἔτε πρὸς τὸ βλέμμα μου τὸ τέκνον ἐμειδία,  
Τὸ τέκνον σου ἐφάνηκε ὑπὲρ τοῦ ἔρωτός μου.

« Τοὺς στεναγμοὺς μου ἔπνιξε φιλήσας τὸ παιδίον,  
Μὴ θέλων ν' ἀνακαλυφθῇ εἰς τοῦ πατρὸς τὸ βλέμμα.  
Οἱ ὀφθαλμοὶ πλὴν τοῦ παιδός, ὡς σὺ, τότε ἐμειδίω.  
Καὶ ἔρωτα μ' ἐνέπνεον εἰς τὴν ψυχὴν ἡρέμα.

« Υγίαινε! υγίαινε! ν' ἀναχωρήσω πρέπει.  
Ὡ φίλ', ἡ εὐτυχία σου δὲν θέλω νὰ μὲ θλίψῃ.  
Πλησίον σου νόμος οὐδεὶς τὸν νοῦν μου δὲν διέπει,  
Ἀλλ' ἡ ψυχὴ μου οὐδέ σου ταχέως θέλει κύψει.

« Ἐπρόβην ὅλος, φαντασθεῖς, ὅτι ὁ ρῆϊον χρόνος,  
Τοῦ παιδικοῦ μου ἔρωτος ἐμάρανε τὰ ἄνθη.  
Σὲ εἶδα καὶ ὁ παλαιὸς ἀνεγεννήθη πόνος,  
Σὲ εἶδα κ' ἡ καρδία μου τὸν ἔρωτα ἡσθάνθη.

« Ἐν τούτοις τὴν καρδίαν μου ἐδίδοποξε γαλήνη,  
Τῶν αἰφνιδίων σπαραγμῶν δὲν ἦτο καιρὸς πλέον.  
Πλησίον σου εἶν' ἔγκλημα ἡ τῆς φυγῆς ὁδὸς,  
Καὶ πλήρης ἐντυπώσεων σὲ εἶδα αἰρηναίων.

« Καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου μου τὸ τρυφερόν σου ὄμμα,  
Χωρὶς νὰ ἴδῃ ταράχην, ἐνῶ περιπλανᾶται.  
Νὰ διακρίνῃ δόναται τὸ μαῦρον μένον χροῖμα,  
Τῆς λύπης, ἥτις ἄφωνος ἐντὸς ἐμοῦ κοιμᾶται.

« Κοιμοῦ! κοιμοῦ, ὦ ὄνειρον τῶν νεαρῶν μου χρόνων!  
Δὲν πρέπει ἡ ἀνῆλθις ποτὲ νὰ σ' ἐξυπνίσῃ.  
Ἀς σέβῃ ἡ λήθη ἐντελὴς τοῦ ἔρωτος τὸν πόνον,  
Ἡ ἄλλως ἡ καρδία μου τοὺς κλόνους της ἄς σέβῃ.

Ἡ κατεύνασις τοῦ νεανικοῦ πάθους, καὶ αἱ μελαγχολικαὶ ἐνθυμήσεις, ἅς διήγειρον εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ αἱ περίε τοῦ ἀρχαίου πατρικοῦ οἴκου τοποθεσίαι, ἐν αἷς ἀναγκασίως ἐνησμενίζετο νὰ ἐμφιλοχωρῇ κατὰ τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ διαμονὴν του, ὑπῆρξαν ἡ κυριώτερα αἰτία τῶν πρώτων αὐτοῦ κατὰ τὴν ἠλικίαν περιπηγῶν.

« Ἀπὸ τοὺς κήπους τῆς Ἑδῆς ὅπου ἐξωρίσθη,  
Ὁ ἄνθρωπος, ἤρρεσκε νὰ θεωρῇ τὰ περὶ.  
Ὅθεν ἐκείνη εὐτυχὴς στιγμή ἐξερρανόθη,  
Κ' ἡ φρενὴ τοῦ μέλλοντος τὸν ἐξοδάμβει πτέρυξ.

« Καὶ ὑπεραν πλανήμενος εἰς μακρυμῆνας χώρας,  
Ἐλθόντι τῶν παλαιῶν παθῶν του τὸ φορτίον.  
Καὶ βλέπων πρὸς τὸ παρελθὸν εἰς φυγέλλας ὥρας,  
Παρηγορᾶν εὗρεκεν εἰς τὸν παρόντα βίον.

« Τοιαύτη καὶ ἡ τύχη μου, ὦ φίλε ἔρωτις,  
Τὴν ἀσθηρὰν σου καλλονὴν ὀφείλω νὰ μὴ βλίπω.  
Πλησίον σου εὐδένεται ἡ χήρα μου· καρδία,  
Καὶ εἰς ἡμέρας εὐτυχίας τοῦς στοχασμοὺς μου τρέπω. »

Τὸν ἐπόμενον Ἰούνιον ἀνεχώρησεν εἰς τὴν διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης περιήγησιν του, ὅμοια τοῦ ἀθανάτου τῶν ποιημάτων του. Ἀλλ' ὅτι ἡ μορφή τῆς Μαρίας Σάουερθ παρηκολούθει τὰ ἴχνη τοῦ βήματός του μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς παραλίας, φαίνεται ἐκ τῶν ἐπομένων στροφῶν, ἅς ἀπεύθυνεν αὐτῇ, κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ ἀποπλου·

« Τετλιόσται! οἱ ἀνεμοὶ ρουσούν εἰς τὰς θαλάσσας,  
Καὶ τὰ λευκὰ πανία του ἀναπέτῃ τὸ πλοῖον.  
Καὶ τοῦ τρυφεροῦ ἡ πνοὴ κλανούσα τὸ ἱστόν.  
Ὡς μουσικὴ ἐκτείνεται εἰς τὰς ἐκτάσεις πάσας.  
Πρέπει τὴν γῆν νὰ στεριλοῦν αὐτὴν οἱ ὀφθαλμοί μου,  
Διότι μίαν ἀγαπᾷ καὶ μόνην ἡ ψυχὴ μου.

« Τὰ ἀεροδόξα κύματα ἡ πρῶτα θέλει σπλῆσαι,  
Φεύγω εἰς ξένην γῆν ξητῶν νὰ εὕρω ξένον ὄμμα,

Μέχρις οὐ δόση ἐν ἑμοὶ τὸ λάμπες ψευδὸς ὄμμα.  
 Ἀλλὰ ποτὲ ἀνάπυσιν δὲν θέλω ἀπαντήσαι.  
 Ὡς νύχθ' ῥέουν σκοτεινὰ παντοῦ οἱ στοχασμοί μου,  
 Διότι μίαν ἀγαπᾷ καὶ μόνην ἡ ψυχὴ μου.

« Τῶν νεαρῶν ὀνείρων μας αἱ τόσαι ἐνθυμήσεις,  
 Ἡ σκέψεις τοῦ παρόντος μας, τῶν περπατημένων χρόνων,  
 Νὰ διεγείρουν δύναται εἰς στήθη τινὰ πόνον.  
 Τὸν πόνον τοῦτον ἔπαθεν ἡ φλογερὰ μου φύσις.  
 Πλὴν πλήρης ἡ καρδία μου εἶναι παλμοῦ πενθίμου,  
 Διότι μίαν ἀγαπᾷ καὶ μόνην ἡ ψυχὴ μου.

« Ἐγνώρισα τὰ θέλητρά καὶ ἄλλης ἐρωμένης,  
 Μ' ὁμοίαν ἴσως καλλονὴν προσώπου καὶ καρδίας.  
 Νὰ διαμένω ἠδελὸν πιστὸς τῆς τραυματίας,  
 Πλὴν μὲ ἀπέσπασε φωνὴ ἀγρίας εἰμαρμένης,  
 Κ' ἐξόπκων γοερώτεροι οἱ μαῦροι στεναγμοί μου,  
 Διότι μίαν πάντοτε ἡγάπα ἡ ψυχὴ μου.

« Ἐπόθεν ταύτης τῆς ὥδης τὸ πῦρ νὰ μετριάσω,  
 Καὶ τελευταῖον ἀσπασμὸν νὰ σ' ἀπευθύνω, φίλη.  
 Τὸ δάκρυ τῶν ὁμμάτων σου νὰ ῥέῃ δὲν ὀρεῖται,  
 Ὑπὲρ ἑμοῦ, ὅς φοβερὰς θαλάσσης θὰ περάσω,  
 Παρῆλθον ἡ νεότης μου, αἱ πόθοι, αἱ σκοπεῖς μου,  
 Καὶ μίαν μόνην ἀγαπᾷ εἰσέτι ἡ ψυχὴ μου. »

Μετὰ παρέλευσιν δύο περίπου ἑνιαυτῶν ἐπανελ-  
 θὼν ἀπὸ τῆς περιφήμου περιοδείας του, εἰσῆλθεν  
 ὑπὸ τὴν στέγην τῆς Ἀδελφίδας Newstead. Ἡ γει-  
 τνιάσις τῆς ἐν Ἀννέσλε ἐπαύλεως ἐπανεφέρειν εἰς τὴν  
 φαντασίαν του ὁλόκληρον τὴν σκηνὴν τοῦ ἀρχαίου  
 ἔρωτος. Τὰς νέας ταύτας ἐντυπώσεις ἐκφράζει οὕ-  
 τως ἐν τινὶ πρὸς φίλον ποιητικῇ ἐπιστολῇ·

« Τὴν νύμφην τῆς καρδίας μου, νυμφίαν ἄλλου εἶδα.  
 Ἐκάθητο πλησίον του, καὶ προσφιλὴ ἐλπίδα,  
 Εἶδα τὸ μικρὸν τέκνον τῆς γλυκῆς ὥς τῆς μητρός του,  
 Ἐκρέει τὸ μαιδίον ἀπὸ τοῦ στόματός του,  
 Τοιοῦτόν τι μαιδίον γλυκὺ ἐμειδιῶμεν,  
 Ἄλλοτε αὕτη καὶ ἐγὼ, πρὶν εἶτι χαρισθῶμεν.  
 Ἄλλ' εἶδα τὴν ἀπαθὲς τοῦς ὀφθαλμοὺς ἐκείνης,  
 Ὡς ἄνθρωπος μὴν αἰσθανθεὶς πληγὴν κρυπτῆς ὀδύνης.

« Τὸ προσωπεῖον ἔφερε μετὰ ἐπιτυχίας,  
 Αἱ παρειαὶ μου ἔψευσαν τὸ ἄλγος τῆς καρδίας,  
 Ἀντιδῶκα τὸ κρυερὸν θυμὸν παρ' αὐτῆς βλέμμα,  
 Τόσον ψυχρὸν ὥστε σχεδὸν μ' ἐψύχρανε τὸ αἶμα,  
 Ἀσκόπως πῶς ἐφίλησα τὸ τρυφερόν τῆς βρέφους,  
 Ὅ ὦρατε τῶν πόθων μου νὰ ᾔηται γλυκὺ στέφος.  
 Καὶ ἐν τῇ μέσῃ ἔδειξε τῶν θωπευμάτων ὄλιαν,  
 Ὅ χρόνος πῶς δὲν μ' ἐσθυσεν τὸ πῦρ τὸ φλογοδόλον. »

« Κατὰ τὴν ἐποχὴν περίπου ταύτην, » λέγει ὁ  
 Θωμᾶς Μούαρ εἰς τὸν αὐτοῦ βίον τοῦ λόρδου Βύ-  
 ρωνος, « ἐξέφραζεν οὕτω πικρῶς τὸ ἄλγος, ὅπερ  
 ἡ καρδία του ὑπέστη ὑπὸ πραγματικοῦ ἀγάπης  
 ἀντικειμένου, εἰς ποιήματα ἀπευθυνόμενα εἰς πλα-  
 στήν τινα Θύραν. » Κατὰ τὸν αὐτὸν ὁμοίως χρό-  
 νον ἐβρῆται τὸν θάνατον πολλῶν ἀγαπητῶν φίλων,  
 συντρόφων τῶν χαροποιῶν τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἡ-  
 μερῶν, « Ὅλαι αὗται αἱ ἀναμνήσεις » ἐπιλέγει ὁ  
 Μούαρ, ὁ γράψας τὸν βίον τοῦ φίλου ποιητοῦ μὲ  
 ἀληθοῦς ποιητοῦ συμπάθειαν, « τῆς νεότητος καὶ  
 τοῦ θανάτου, ἀνεμειγνύοντο ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ  
 μετὰ τῆς εἰκάνος ἐκείνης, ἥτις, καὶ τοι ζῶσα, ἦν δι'

αὐτὸν ἐπίσης, ὡς καὶ οἱ φίλοι του, ἀπωλεσμένη, καὶ  
 διέχυνε τὸ γενικὸν ἐκεῖνο τῆς θλίψεως καὶ τῆς ἀγάπης  
 αἰσθημα ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ, ἥτις ἐξήνεγκεν, ὡς διὰ  
 φλεβὸς πηγῆς, τὸ περίσσυμα τῶν αἰσθημάτων εἰς  
 τὰ ἔπη ἐκεῖνα. . . . Τὸ ἀνάμικτα τῶν δύο συμπα-  
 θεῶν ἐν τῇ μνήμῃ καὶ τῇ φαντασίᾳ τοῦ ποιητοῦ  
 ἐγέννησε τὸ ἰδανικὸν ἀντικείμενον, ἐκφράζον εὐτυ-  
 χέστατα καὶ τὰ δύο πάθη, καὶ οὕτως ἐξῆλθον ἐκ  
 τῆς κεφαλῆς του τὰ πικρότατα ἐκεῖνα ἄμα καὶ τρυ-  
 φερότατα ἔρωτικά ἔπη, ἐν οἷς εὐρίσκουμεν τὸ βάθος  
 καὶ τὴν δύσμιαν τοῦ ἀληθοῦς αἰσθηματος, καὶ τὸ  
 φῶς καὶ τὴν πραγματικότητά ἣ ποῖα σπανίως ἐνε-  
 δύνησαν τῆς φαντασίας τὰ ἀναπλάσματα. »

Νεανικόν τι, ἄβυσσος, ἀλλὰ δυστυχὲς πάθος, πλη-  
 ρες πόνου διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀποκαθίσταται διαρ-  
 κὲς πλεονέκτημα εἰς τὸν ποιητὴν. Τὸ τοιοῦτον πά-  
 θος εἶναι ἀνεξάντλητος δι' αὐτὸν πηγὴ γλυκειᾶς  
 ἄμα καὶ πικρᾶς ἐμπνεύσεως, λεπτῶν καὶ εὐγε-  
 νῶν αἰσθημάτων, ὑψηλῶν καὶ ὠραίων σχέσεων. Κε-  
 κρυμμένη εἰς τὰς μυχαιτάτας πτυχὰς τῆς καρδίας,  
 διατηρεῖ τὸ αἶσθημα τοῦτο θάλλον καὶ ἀνθηρὸν ἐν  
 μέσῳ τόσων ματαιομένων παρασίτων τοῦ κόσμου  
 χορτῶν, καὶ διὰ τῶν κατὰ καιροὺς ἐξανθήσεων του  
 ἀναδίδει ὅλην τὴν δράσον καὶ τὴν ἀθωότητα καὶ  
 τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν νέων ἡμερῶν. Ὁ Βύρων ἐ-  
 γνώριζε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο καὶ ἐπίτηδες ἐνη-  
 σμενίζετο ἐπανερχόμενος μετ' ἡδονῆς εἰς τὸ πά-  
 θος τῆς νεότητός του. Αἱ ἐνθυμήσεις τῆς ἀννε-  
 σλαίας ἐπαύλεως διεγείρουσαι τὴν φαντασίαν ἀ-  
 νύψουν τὸ πνεῦμά του πρὸς τὰς ὑψηλὰς καὶ ὠραίας  
 ἐκείνας στροφάς, ἀφατόν τι χάριτος καὶ πάθους ἐπι-  
 χεῖν εἰς τὰ κάλλιστα τῆς γονίμου κεφαλῆς του  
 γεννήματα.

Εἰσελθὼν οὕτως εἰς τὰ ἔγχη τῆς μικρᾶς ταύτης  
 ἐρωτικῆς ἱστορίας ἐνασμενίζομαι διεξερχόμενος καὶ  
 ἀναδιδὼν αὐτὴν ὡς φαίνεται ἀπὸ καιροῦ εἰς και-  
 ρὸν εἰς πολυάριθμα τεμάχια τῶν βυρωνείων ἐπῶν.  
 Διαρκούσης τῆς ἐν Ἀνατολῇ πλανήσεώς του, ὅτε ὁ  
 χρόνος καὶ ἡ ἀπόστασις κατηύνασαν τὸ νεανικόν  
 τοῦ πάθος μέχρι τῆς ἀναμνήσεως χαριέντος καὶ  
 τρυφεροῦ ὀνείρου, ἔλαβεν εἰδήσεις περὶ τοῦ ἀντικει-  
 μένου, τῆς νεανίδος ἐκείνης, κατοικούσης πάντοτε  
 τὸ πάτριον δῶμα, περικυκλουμένης ὑπὸ τῶν χλοη-  
 φόρων ἀλσῶν τοῦ Ἀννέσλε καὶ ὑπὸ ἀνθούσης καὶ  
 ὠραίας οἰκογενείας, ἀλλὰ ῥεπούσης εἰς μυστικὴν τινα  
 μελ' ἀγχολίαν.

« Τὰ κατὰ τῆς δώμας μακρὰν τῶν ἰδιῶν του  
 Κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν νεαρῶν ἐτῶν του.  
 Τριγύρω τῆς ἀνιθάλλου υἱοὶ καὶ καλαὶ κόραι  
 Μὲ ῥοδοχρόους παρειαὶ ἄλλα, ὑπῆρχον ὡρεῖ  
 Καθ' ἃς χροιάς τις θλίψεως τὴν ὄψιν τῆς κατέχευε,  
 Ὡς πόνον ἰσχυρικὸν ἀνίστατο νὰ εἴχῃ.  
 Διπρῶν θρόμβοι ὕδατος τὸ κυανῶν τῆς ὄψεως,  
 Ὡς νὰ ὑπῆρχον δάκρυα μὴ ῥέυσαντα ἀκόμα. »

Ἐπὶ τινι στιγμῇ ἡ ἐνταφεῖσα τρυφερότης τῆς  
 νεότητος καὶ αἱ συνοδεύουσαι αὐτὴν ἐλαφρότεροι  
 ἐλπίδες ἐφάνησαν ἀναζωογονηθεῖσαι ἐν αὐτῇ, καὶ

ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ εἰκὼν τοῦ συνώδευε τὰς μυστικὰς θλίψεις τῆς, ἐπροξένει εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ἀναδρασμὸν ἀλλὰ τὴν ἰδέαν ταύτην ἀπερρίπτειν εἰσέτι ἀμόρφωτον.

• Τί τὴν θλίψιν τῆς ἐκίνοι; Πᾶν ὅ,τι ἡγάπα ἔχε.  
Τὸν ἀρχαῖον ἐραστὴν τῆς ἑστατοῦ ἐπλάσαν τυχαι.  
Δὲν ἦτο παρὼν τὸ βεῦμα τῆς ζωῆς τῆς νὰ ταράττη.  
Εἰς τὸ πνεῦμά τῆς εἰρήνης συνιδότος ἐπεκράτει.  
Τί τὴν θλίψιν τῆς ἐκίνοι; Δὲν ἡγάπησεν ἡ ἐκείνη.  
Ἀφορμὴν δὲν τὴν παρέσχε πόθων κ' ἰδεῶν χρυσίων,  
Μὴτ' ἰδύνατο νὰ ἔχη μέρος εἰς τὰς προσευχάς τῆς,  
Φάντασμα τοῦ παρελθόντος ἄφαντον εἰς τὰς βουλὰς τῆς.

Ἡ αἰτία τῆς θλίψεως τῆς προήρχετο ἐκ διαφω-  
νίας τῶν διαχειριστῶν τῶν δύο ὁμόρων ὑποστατι-  
κῶν. Οὐδεμία δὲν παρείχετο ἀφορμὴν ἐκ μέρους τοῦ  
Βύρωνος· ἀλλ' ὅπωςδήποτε ἡ δέσποινα αὐτῆς δυσ-  
νεσχέται κατὰ τῆς ιδιοτροπίας ἐκείνου, εἰς οὗ τὴν



Λόρδος Βύρων.

ἀγαθότητα καὶ φιλοκαλίαν εἶχε μυστικὴν ἀπαιτή-  
σιν. Αἱ οἰκιακαὶ δυστυχίαι, αἱ κυριῶς πρὸ χρόνων  
σιτρώσκουσας τὴν καρδίαν τῆς, ἐσπύσαν τελευταῖον  
τὴν διατάραξιν τοῦ λογικοῦ αὐτῆς, καὶ οὕτω τὸ  
λαμπρὸν ἐωβιὸν ἄστρον τοῦ Ἀνσελε ἐξέλιπε διὰ  
παντός.

• Ἡ ἐρωμένη του, ὡ! πῶς καὶ πόσον μεταβλήθη!  
Ὡς ψυχικὴ ἀσθένεια ἐπάνω τῆς ἐχάθη.  
Τὸ πνεῦμά τῆς ἐρίετο εἰς σκοτεινὰς ἐρήμους,  
Καὶ λάμπει διασκόρπιζε τὸ ὄμμα τῆς πενήτους.  
Ἀπίθη ἀνάστα ὡχρὰ φασμάτων. Αἱ βουλὰς τῆς,  
Σογκράμα ἦσαν ἰδεῶν, κ' ἡ κρίσις τῆς δραπέτης.  
Μοῦραι ἀπαρτήρητοι ἀπὸ τὰς ὀφείας ἄλλων,  
Ἰπῆρχον εἰς τὸ βλέμμα τῆς εὐόρατοι τὴν σάλον  
Τῆς φυγῆς· τοῦτον ὁ λαὸς ἀποκαλεῖ μανίαν.

Μολαταῦτα ἡ παρέλευσις τοῦ χρόνου, αἱ ἐπι-

σκέψεις μεγαλοπρεπῶν καὶ ψυχαγωγῶν τῆς φύσεως  
σκηνῶν εἰς διαφόρους χώρας, εἰς οὐδὲν συνετέλεσαν,  
ὥστε ἡ ἡσυχος καὶ εὐγενὴς σκηνὴ τοῦ παιδικοῦ  
ἔρωτος νὰ μὴν ἐξασκῇ πάντοτε μαγευτικὴν ἐπι-  
ρόην εἰς τὰς ἀναμνήσεις τοῦ λόρδου Βύρωνος, καὶ  
ἡ εἰκὼν τῆς Μαρίας Σάουορθ νὰ μὴν ἐμπελοχωρῇ  
ἀνεκτίτως εἰς τὸ πνεῦμά του ὡς ὑπερφυσικὴ τις  
ἐπίσκεψις. Τοιοῦτόν τι συνέβη ἐπὶ τῆς συζύγιστος  
αὐτοῦ μετὰ τῆς Κυρίας Μιλδον. Ἡ ἀνιψοκαίσα  
ἐπαυλὶς παρίστατο πρὸ τῶν στογασμῶν του, καὶ  
ἦν ὥραν ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ βωμοῦ παρέστη ἵνα ἐκ-  
φέρῃ τὰς νυμφικὰς νομίμους ὑποσχέσεις. Τὸ περι-  
στατικὸν τοῦτο ἀναφέρεται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ποιη-  
τοῦ οὕτως:

• Τὸ ὄνειρόν μου ἤλαξε καὶ φάσιν ἔγχε νύαν.  
Ἐπέστρεψ' εἰς τὴν στέγην τοῦ ἐκείνου τὴν ἀρχαίαν.  
Τὸν εἶδα ἔμπροσθεν βωμοῦ ἑσταθῆ, καὶ νυμφίαν,  
Πλησίον τῆς τῷ βῆμα τῆς ἐσθρῆς ἐρασμίας.  
Ἐἶχε τὴν ὄψιν εὐαδῆ, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ χρῶμα,  
Τὸ πῶς τὸ ἄλλοτε πληροῦν τὸ παιδικὸν τοῦ ὄμμα.  
Ἐνὶ λοιπὸν ἑστίατο πρὸ τοῦ βωμοῦ, ἐφάνη,  
Πῶς νέφος τι ἀόρατον, ὄνειρου ὄχρου πλάνη,  
Ἐχύθη εἰς τὴν ὄψιν του, κ' ἠσθάνθη ταυτεχρόνως,  
Ὅτι ἐξόπισα κ' ἔσπε το στήθος τοῦ ὁ κλόνος,  
Ὁ κλόνος ὅστις ἄλλοτε εἰς ἄλλην κατοικίαν,  
Ἐκέρει' εἰς τὸ πνεῦμά του καὶ ζῶον καὶ μαγαλίαν.  
Καὶ τώρα, καθὼς ἄλλοτε, εἰς τὸ βαθὺ τοῦ βλέμμα,  
Ὁ μυστικὸς συλλογισμὸς ἀνέτελλεν ἡρέμα.  
Πλὴν μόλις ἤλθ', ἐπέρασε κ' ἐχάθη στιγμιαίως,  
Καὶ ἑστατο πρὸ τοῦ βωμοῦ αὐτὸς γαληνῆτος,  
Καὶ τὰς εὐχὰς ἐκρόσσε καὶ πάντα τὰ συνέβη.  
Δὲν ἤκουε τί ἔλεγεν, οὐδὲ συνεκινήθη  
Ἀπὸ τῶν κύκλων θόρυβον ἀλλ' ἀπαθὴς καὶ ξένος,  
Εἰς ἄλλους ἦτο λογισμοὶ ὁ νοῦς τοῦ βυθισμένος.  
Μηχανικῶς τὸ βλέμμα του τὰ περίεθ' ἔθεετο.  
Ἡ φαντασία τοῦ ἄλλοῦ μακρὸν τότε ἐπλανῆτο,  
Καὶ τὴν ἀρχαίαν ἔβλεπεν ἐκείνην κατοικίαν,  
Τὴν αἰθεύσαν τὴν προσφιλῆ, τὴν φίλην ἡρεσίαν,  
Τοῦ ἄλσεος, τὰς σκιάς τῶν δένδρων, καὶ τὴν χώραν,  
Καὶ ὅ,τι τὴν ἐνθόμιζε τὴν θέσιν καὶ τὴν ὥραν,  
Κ' ἐκείνην, ἥτις ἔχουε σκίαν εἰς τὴν ζωὴν του.  
Ἐκείνην τότε ἔβλεπε καὶ ὄχι τὴν μνηστὴν του.  
Ἀλλ' ὅλαι αὗται αἱ σκηναὶ αἱ θλίβουσας τὸ φῶς του,  
Πρὸς τί ἐντρανίζοντο εἰς τὸν βωμόν, ἔμπρὸς του;

Τὸ ἱστορικὸν τοῦ γάμου τοῦ λόρδου Βύρωνος  
εἶναι ἀρκετὰ γνωστὸν, ὥστε δὲν νομίζομεν πρόσφο-  
ρον τὴν περίστασιν ἵνα προσθέσωμεν ἐνταῦθα καὶ  
ἄλλας μελαγχολικὰς ἀναμνήσεις τῆς καταταθρο-  
νημένης ζωῆς τοῦ ποιητοῦ. Αἱ πλάναι, αἱ ταπει-  
νώσεις, καὶ αἱ καρδιαλγείας σκληραῖ, συνέπειαι τοῦ  
ἀδελφίου ἐκείνου γάμου, ἐξάνησαν ὡς ἐπακόλουθον  
τρόπον τινὰ τῶν ἀκοιμήτων τῆς νεότητος ἀναμνή-  
σεων, καὶ τὴν διατάρακτον διὰ τῆς ἰδέας, ὅτι εἰν  
ὁ ἔρως του πρὸς τὴν ὡραίαν κληρονόμον τῆς ἐν-  
νεσλαίας ἐπαύλεως ἐστέρετο ὑπὸ ἐπιτυχίας, ἡδύ-  
ναντο ἀμφότεροι νὰ διαδιώκωσιν εἰδαίμονες. Ἐν τινι  
τῶν αὐτοῦ χειρογράφων, γεγραμμένῳ παλὺ ὕστερον  
μετὰ τὴν γάμον του, τυχαίως πως ὀνοματίσας τὴν  
Κυρίαν Σάουορθ ὡς « ἰδικὴν μου. . . » αὐτὸς ἡ  
ἐπιφωνεῖ περιπαθῶς, κ' διὰ τί τὴν ἀποκαλῶ ἰδι-  
κὴν μου; » Ἡ ἔκστασις ἡμῶν ἡδύνατο νὰ θεραπεύη

ἀρχαίας πληγὰς, προξενηθείσας ὑπὸ τοῦ αἵματος τοῦ παρὰ τῶν πατέρων μας χυθέντος, νὰ συνενώσῃ γαίης γείτονας καὶ πλουσίας, καὶ ἐπὶ τέλους νὰ συνάψῃ μίαν καρδίαν καὶ δύο πρόσωπα οὐχὶ ἀπρόσφορα κατὰ τὴν ἀνατροφὴν καὶ κατὰ τοὺς χρόνους, καὶ, καὶ, καὶ... ὅποιον ἀπέδῃ τὸ ἀποτέλεσμα; »

Ἄλλ' ἀρκετὰ περὶ τῆς ἀννεσλαίας ἐπαύλεως καὶ τῶν ποιητικῶν ἀναμνήσεών της. Ἐνόμισα ὅτι ἡδυνάμην νὰ πλανηθῶ ἐπὶ ὥρας ἀκόμη εἰς τὸν ἐρημον ἐκεῖνον οἶκον, τὰ σιωπηλὰ δώματα, τὸν ἡμελημένον κῆπον, καὶ νὰ βυθισθῶ εἰς ὄνειροπολήσεις καὶ εἰς ὄνειρον ὀνείρων μέχρις οὗ τὰ πάντα μετεμορφούντο ἐνώπιόν μου εἰς κόσμον ἰδανικόν. Ἄλλ' ἡ ἡμέρα ἐκλινε ταχέως πρὸς τὴν ἐσπέραν, ἥτις ἤρχιζε νὰ διαχέῃ μελαγχολικὰς σκιὰς ἐπὶ τῶν μελαγχολικῶν ἐκείνων τόπων. Ὄθεν ἀποχαιρετίσαντες τὴν καλὴν γηραιάν ὁδηγὸν καὶ φύλακα τοῦ οἴκου, ἀφοῦ τῇ προστηνέχθησαν ἐλαφρά τινα δωρήματα καὶ εὐχαριστήσεις διὰ τὴν ἀγαθὴν αὐτῆς προαίρεσιν, ἀνέβημεν τοὺς ἵππους καὶ ἐπανήλθομεν εἰς τὴν ἐπαυλιν τῶν πατέρων τοῦ Βύρωνος.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ

Χ. Α. Παρμετίδου.

## ΠΕΡΙ ΑΜΠΕΛΙΤΙΔΟΣ,

Η

### ΝΟΣΟΥ ΤΩΝ ΑΜΠΕΛΩΝ.

I.

Θεραπευτικὸν καὶ τρόπος θεραπείας τῆς

Ἀμπελίτιδος.

—ο—

Πολλοὶ τῶν φυσιολόγων καὶ ἀγρονόμων ἐπρότειναν μέχρι τοῦδε διαφόρους καὶ ποικίλους τρόπους πρὸς ἰασιν κ' ἐξάλειψιν τῆς νόσου τῶν ἀμπέλων καὶ τοῦ καρποῦ των, νόσου χαρακτηρισεύσης, σχεδὸν ἐξ ἀπάντων εἰς πάσας τὰς χώρας, μὲ ταυτὰ περιστατικά καὶ γινόμενα, χωρὶς ὅμως νὰ χαρακτηρισθῶσιν ἐπιτυχῶς τὰ αἰτία της. πολὺ δὲ ἦττον, ἀρμόδιον καὶ εὐκόλόν τι μέσον ἰάσεως.

Ἦς τὴν γενικὴν ἀμίλλαν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ προσερχόμενος, γνωστοποιῶ καὶ γὰρ τὸ ἐξ ἡς ἀρμόδιον καὶ εὐκόλον θεραπευτικὸν μέσον πρὸς ἐξάλειψιν τῆς νόσου ταύτης, ἥτις νομίζω ὅτι καταλλήλως ἡδύνατο ὀνομάζεσθαι, Ἀμπελίτις Φθειρίασις, εἴτε ἀπλῶς μόνον, Ἀμπελίτις, κληθεῖσα παρὰ τῶν νεωτέρων βοτανιστῶν ὠίδιον Τύκκερι, εἴτε ὠίδιον ὑπόλευκον,

Ἴδου τὸ θεραπευτικὸν τοῦτο καὶ ὁ τρόπος τῆς χρήσεώς του.

» Σκαφεύσης τῆς ἀμπέλου εἰς τὴν συνήθη ἐκκοπὴν πτῶν κλημάτων, ἐντὸς μιᾶς ἢ τοπολὺ δύο ἐβδομάδων μετὰ τὸ κλάδευμα, ὁ ἀμπελουργὸς χρεωστεῖ νὰ χρίσῃ τὸν κορμὸν τῆς ἀμπέλου ἀπὸ τὸ πρέμνον, ἢ τοῖς, ἀπὸ τὸ πλησιέστερον πρὸς τὴν ῥίζαν μέρος, ἕως ἄκρων τῶν κλώνων, μ' ἐλαίον τῆς ἐλαίας, περιέχον ποσὸν τοσοῦτον νάφθας (naphthe ἢ naphthe κοινῶς ναίφτι ἢ ναίφθη), ὅσον ἡ ὄσμη τῆς εἰς τὸ ἐλαίον ἀναμειγμένης νάφθας νὰ ᾖ ἀρκετὰ ἀπαισθητὴ εἰς τὴν ὄσφρησιν, καθὼς καὶ ἐν εἶδει γήενης κόνεως, ποσότητα μετρίαν θείου (θειοφίου). Ἐὰν ἡ νόσος ᾖ μεγάλη, τότε πρέπει νὰ ἐπαναληθῇ τὸ χρίσμα, ἅμα ἡ βλάστησις ἀρχίτῃ· ἐὰν δὲ ᾖ ἡ νόσος ὑπολὺ ἀναπεπτυγμένη, τότε ἀπαιτεῖται νὰ γίνῃ καὶ τρίτη χρίσις εἰς τὸν κορμὸν καὶ τοὺς κυριωτέρους κλάδους, ἅμα τὸ ἄνθος δέσῃ, ἢ τοῖς, ἅμα σχηματισθῇ ὁ καρπὸς, πολὺ πρὶν ὅμως ἀρχίσῃ νὰ ὠριμάζῃ. »

» Τὸ ἐλαίον ἔστω καὶ τῆς κατωτέρας ποιότητος. Ἦναι δὲ ἀρμυδιωτέρα ἢ ἐξ αὐτοῦ ἀμόργη, ἵνα προσκολληᾶται κάλλιον εἰς τὸν κορμὸν, ὥς πυκνότερον ἢ καὶ λασπώδες τὸ ἐξ αὐτῆς ἐλαίον. Μάλιστα δὲ, διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον, ἀπαιτεῖται νὰ συμμιγνύηται πρὸς τὸ ἐλαίον ὁμοῦ μὲ τὸ λεῖον, ποσὸν τι χύματος ἀργιλώδους, ἵνα ἡ ἀλείψις γίνηται ἐπιτυχέστερον καὶ ἠμυμιώτερον. Ἡ χρίσις ἂς γίνεταί μὲ τρίχινον ψήκηραν, ὥς ἐκείνην τὴν ὁποίαν μεταχειρίζομεθα διὰ τὴν πᾶσθεστον πρὸς λεύκανσιν τῶν τοίχων, εἴτε μὲ προθεϊάν, εἴτε μ' ἄλλο τι ὅμοιον. »

» Προστούτοις, δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἀνωφελὲς, δι' ὃν τινα εἶναι ὀλίγον φειδωλὸς καὶ πολὺ φιλεργός, ἀποκόπτειν μέρος τι τοῦ εἰσέτι αἰώρου καρποῦ, ὅπου ἢ ἡ ἀμπέλος μεστὴ βοτρυῶν· εἴτε δὲ, ἀνάπτειν μικρὰς πυρὰς ἐκ βουνιῶν, ἢ γαυρῶν, κοπρίας βῶν, εἴτε ἐκ σχοίνων, εἴτε ἐξ ἄλλων ἀρωματοφόρων θάμνων, κατὰ διαφόρους τοῦ ἀμπελῶνος θέσεις. Ταῦτα ἐμμέσως συντείνουσι πρὸς καλῆτέρευσιν τῆς ὑγείας τῶν φύλων, καὶ πρὸς ἐντελὴ ἐξάλειψιν τῆς νόσου. »

» Εἶναι, ἐν τούτοις, ἀρκετὰ ὠφέλιμος ἡ ὀριζόντιος χαμαὶ θέσις τῶν κλημάτων ἀντὶ τῆς καλῆς τοῦ, προτιμωμένης τῆς ξηρᾶς καὶ ἀργιλώδους γῆς ἀντὶ τῆς καθύγρου καὶ τῆς πρὸς μεσημβρίαν ἀντὶ τῆς πρὸς βορρᾶν κειμένης. »

» Ἡ τοπολὺ ἐπὶ δύο ἔτη ἀλληλοδιαδόχως χρίσις, κατὰ τὰς εἰρημένας ἐποχὰς, διὰ τοῦ ἀνωτέρω χρίσματος, ἐπάξει τὴν ἐξάλειψιν τῆς Ἀμπελίτιδος φθειριάσεως. Δύναται δ' ἐπαναλαρθεῖν, ἅμα μετὰ τινα ἔτη φανῶσιν ἐκ νέου ταυτὰ συμπτώματα καὶ οὕτω νὰ προφυλάττηται ὁ ἀμπελοκτήτης ἀπὸ τὰς ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τῆς νόσου βαρείας ζημίας.

Ἡδύνατό τις ἀντὶ νάφθας ἀναμίξαι Τερρεθενθίνην, εἴτε ἄλλο τι εἰς ρευστὴν κατάστασιν ἀσφαλτῶδες ἢ ὀητινωδες· ἀλλ' ἐν γένει, τὰ τοιαῦτα εἶδη εἶναι πολυδάπανα, δύσμικτα, καὶ δύσκρατα μετὰ τοῦ ἐλαίου.

Οἱ ἀρχαῖοι μεταχειρίζοντο κατὰ τῆς νόσου τῶν ἀμπέλων ἢν ὀνόμαζον Φθειρίασιν, τὴν ἀμπελίτιν